

2 הספסל הירוק

"אמא, מתי התקינו את הספסל הירוק למטה?" פנה שימי גלברד לאימו.

שני זוגות הספסלים הירוקים השתלבו נהדר על רקע שטיחי הדשא שהונחו לפני כשבועיים על אדמת החצר הטרייה, כאילו היו שם מאז ומעולם.

"יהיה לך איפה לשבת בצהריים כשנשחק פה!" צעק שימי וקיפץ שתי קפיצות לגובה.

"ותוכלי לראות שאני מטפסת על המגלשה האדומה!" הוסיפה ציבי בת השלוש.

ממש עלייה לרגל!... טובי הביטה בגינה השוקקת. ירידה לרגל, תיקנה את עצמה. בוחנת את שיפוע ההר שעליו נבנו בנייני השכונה ואת קומות המינוס המשתפלות במורד הרכס הצופה לעבר נחל ליפתא.

שימי כבר בדלת, וזה אומר שהיא אחריו. ככה זה כשיש ילד טמפרמנטי.

עד שהתיישבה על ספסל כבר מצא שימי את חברו הוותיק שמולי סלומון, והם כרגע מתגלשים בצוותא ונסים זה מזה במשחק תופסת.

הנה, דבי כבר יושבת בספסל השני. אסתי ברטמן נעה הצידה, מפנה מקום לטובי. "אקסלנט שאפשר לשבת פה בגובה נורמלי. אני כל כך שמחה שכולן ירדו היום. בסך הכול יש פה די הרבה ילדים, ויהיה וונדרפול!" דבי מחאה כף אל כף. טובי צחקה.

"הנה גולדי!" היא פנתה לפתע. טובי הסתובבה אחורנית.

"תכירי את טובי?" הכריזה לאישה רזה וגבוהה שהחזיקה תינוק חמוד.

"אז את חייבת להיות גלברד מהקומה הראשונה. קוראים לך טובי?" פנתה אליה זו המתקראת גולדי.

"כן. איך את יודעת?"

"הספקתי להכיר בשעה האחרונה את כל מי שלא פגשתי עד עכשיו, חוץ ממך. אז זו חייבת להיות את, לא?"

"לגמרי". טובי הצטחקה. נעים פה בגינה.

"אני חושבת שרוב הדירות כאן כבר אוכלסו, לא? הבנתי שאת היית פה מהראשונות". פנתה אליה גולדי.

"גם לי נראה ככה. בקומה שלנו יש עוד דירה אחת בלתי מאוכלסת. את שאר הקומות אני פחות מכירה".

"בקומה שלי גרות משפחת לורנץ, משפחת צוברי ואנחנו. מה, זהו?"

"גם אני בקומה שלך, גולדי!" זו אסתי ברטמן. טובי לא שמה לב שהיא קשובה לשיחה.

"אה, נכון! אז את היית חסרה לי בפאזל!"

השלושה הצטחקו. בינתיים הכול חדש, ובאמת מרגיש כמו פאזל אחד ענק עם פיסות פיסות של חיים, צבע וצורה.

"כולן עושות רושם מצוין, נכון?" עיניה של אסתי דלקו.

"ממש!" ענתה דבי.

טובי חשבה לעצמה שגם היא כנראה נראית כך. באמת הכול נראה כל כך

מושלם, ונראה שילדיה יהיו בחברה מצוינת.

הו, הנה המכונית הסגולה. נכנסה הרגע למתחם החניה. תשע זוגות עיניים אימהיות הופנו אליה, פלוס לפחות מספר כפול של עיניים ילדותיות.

אגם יצאה מהרכב תשושה. יום לא קל עבר עליה בעבודה החדשה, והיא שיוועה למנוחה. כהרף עין קלטה את מבטי השכנות, ותמדה האם יש בה אלמנט מוזר השואב אליה את מבטיהן.

"יש לך מכונית סגולה?" צעק אליה פעוט בן ארבע.

אוהו, זו המכונית. לא טוב. ממש לא. מאז חזרה מבוסטון חלף בקושי שבוע, ועדיין לא הספיקה לרכוש רכב. הגיע הזמן.

העבודה החדשה בבית החולים "מבשר טוב" שאבה את כל כולה, וכל התכנונים הראשוניים שלה נעזבו בינתיים לאנחות.

היא הביטה אל מעבר לבנייני השכונה. שם, בקו האופק, שוכן בית החולים 'מבשר טוב'. תוך עשר דקות נסיעה היא הייתה שם בכל חמשת הימים האחרונים. לוקסוס של ממש. באמריקה אנשים נוסעים שעות לעבודה. היא ברת מזל.

"אגם, בואי תכירי את השכנות?" עכשיו היא מזהה את השכנה האמריקנית החביבה והמוחצנת בדלת שמולה.

"היי". היא העבירה את המפתחות מיד ליד. "אספת שכנות?" השתדלה לחייך.

"משהו כזה", נענו מספר שכנות בבת אחת וצחקו.

"אז את השכנה היחידה שאנחנו עדיין לא מכירות?" אמרה אחת, עיניה בהירות ומבטה רך. את ראשה כיסה פיסת בד גבוהה בלתי מזוהה.

"באמת צריך לחשוב על כל הדברים האלה. ועד בית, שטיפה לבניין, כל מה שקשור לבניין מגורים". אמרה נוספת. בעלת קומה נמוכה וגוצה מעט.

"אני מבינה שקוראים לך אגם?" פנתה אליה שלישית, בעלת חיוך שהבליט גומות בשני צידי הלחיים. "נעים להכיר. אני טובי גלברד מהקומה הראשונה. את רואה פה למעלה את הבימבה האדומה במרפסת?"

אגם הפנתה ראשה למעלה.

"זו המרפסת שלי".

אז היא גרה בקומה שלה. במרפסות בצבצו חפצים ומשחקים שונים שצבעו את לובן הבניין בחגיגות רעננה.

"בואי, שבי איתנו!" פינו לה מקום שני נשים חובשות כיסוי ראש.

אגם לא תכננה לשבת, אך מצאה את עצמה יושבת וסוקרת את הסביבה. הכול חדש לה. הישיבה בצוותא עם נשים חרדיות הכתה אותה למספר דקות בתדהמה. היא הייתה בנקודת תצפית מעולה על כל החצר, וקלטה את עצמה שואבת עניין מכל רגע.

"אני שירה גרטנר ואני גרה בקומה האחרונה למעלה", אמרה הימנית בעלת המטפחת עם השובלים הארוכים. נראה שמתביישת מעט.

"אני גרה בקומה הראשונה", אמרה אגם. מקווה שאמרה הכול נכון. אולי אצל החרדים אומרים דברים באופן מסוים. הנשים התחייכו בנעימות, ואגם הסיקה שעד כאן הכול בסדר.

"החלון שלך בצד הימני או השמאלי?" שאלה השכנה שעדיין לא הציגה את שמה, ואגם שמה לב שאף היא חבשה כיסוי ראש מבד, אך שונה לחלוטין משירה. אף פעם לא נתנה ליבה לגוונים השונים בהופעתן של חרדיות. ברגע הראשון הן נראו לה כגוש אחד.

"שלי בצד ימין, מול פנס הרחוב", אמרה אגם. עיניהן נישאו למעלה ואגם שמה לב שהחלון החף מכל כיסוי מגלה כשני מטרים מחללו הפנימי של החדר. יהא עליה להתקין וילון, או כיסוי מסוג אחר.

"אני מקווה שלא ארעיש לך יותר מדי", אמרה טובי, "אני בקומה שלך בדירת השלושה, ויש לי חמולת שובבים".

"עד היום לא שמעתי אף רעש מכל סוג שהוא, כך שאת יכולה להרגיש בנות. כמה ילדים יש לך?"

טובי נראתה לה צעירה מכדי להיות אמא לחבורת שובבים.

"שלושה". חייכה טובי חיוך מלוא הפה, חושפת את הגומות במלואן.

"אני רוצה להכיר את החבורה שלך!" הביעה אגם את רצונה.

בדקות הקרובות ערכה אגם היכרות עם שימי השוכב בן הארבע, עם ציבי הבלונדינית ועם חיימקה התינוק שזחל לידם והושיט ידיים לאימו.

"בוא תכיר את אגם, שימי, היא השכנה שבדיוק לידנו. אנחנו מתחלקים עם אותו קיר. אם אתם דופקים על הקיר, היא שומעת".

"הוי, טובי! באמת, אל תטרידי את עצמך בנושא. אני כמעט לא בבית כדי לסבול מהרעשים. ואתה שימי?"

שימי הנהן.

אגם הביטה לתוך עיניו של שימי תוך שהיא מניחה אצבע תחת סנטרו. עיניים כחולות ירוקות כמו צבע הים, והבעתן סוערת כמו הגלים. באמת חמוד הילד. "בן כמה אתה? בוא תגיד לי".

"אני בן חמש וכבר הולך לחיידר". חיידר? מה פירושה של המילה הזאת?

"ואיך אתה מגיע לחיידר?" אולי כך תצליח להבין.

"אני נוסע באוטובוס ע-נ-ק!"

"באמת? ואיך אתה מרגיש באוטובוס? כיף לך?"

"כואב לי הראש באוטובוס", ענה שימי בעגמומיות. "אבל אחר כך כשאנחנו מגיעים לחיידר והרב'ה מלמד חומש אני חייב להקשיב, כי אני רוצה להיות תלמיד חכם". סיים ברצינות.

הנה לך התשובה: חיידר הוא סוג של מוסד לימודים.

"ואיפה כואב לך בראש באוטובוס?"

"כאן", אמר שימי והצביע על קדמת המצח.

אגם ליטפה אותו והוסיפה: "זה לא נעים שכואב הראש. נכון?"

"נכון, אבל כשאני אוכל בהפסקה כבר לא כואב לי הראש ואחר כך אנחנו משחקים בשוטרים וגנבים ואני סוחב את הילדים לבית הסוהר". הכריז בקול של גיבור.

פעיל הילד, ואם האחים כמוהו הרי שזה בוודאי הופך אותם לחמולה.

“מה השעה?” זרקה שכנה שאגם עדיין לא הספיקה להכיר.

וואו, השעה שש בערב והיא עדיין בדרך מהעבודה! היא חזרה לספסל, הרימה את השקית הקטנה,

מיששה את המפתחות והחלה לצעוד נמרצות לכיוון הבניין.

“שלום!” אמרה לה טובי.

“להתראות!” אמרה גם אגם ונפנפה לשכנה הנחמדה.

לא האמינה שהצליחה לשכוח מעצמה למשך שעה עגולה, לשבת עם שכנות חרדיות על ספסל אחד, ואחרי הכול ליהנות מכך.

באמת חמודים הילדים שלה, חשבה תוך שעלתה במדרגות. ולא רק הם. בלי להתמקד בכל זאטוט שהסתובב, כולם עשו רושם של ילדים מתוקים ומטופלים היטב.

גם טובי הרשימה אותה כאשת שיחה נעימה המשקיעה בילדים את כל ליבה. מסתבר שהם שונים מכל החרדים. היא עוד תלמד להכיר אותן.

טובי עלתה למעלה דקות מספר אחריה.

אגם, השכנה הבחורה החביבה, הפתיעה אותה. חזותה החיצונית הייתה עדינה. מסתבר שהיא בעלת תשובה. החצאית הארוכה מעט מהרגיל ושילוב העליונית עם החצאית סיפרו על זרות מסוימת. השפה המהוקצעת, והעיקר היחס והכבוד לילדים שהוכיחו על יחסי אנוש בלתי רגילים, סיפקו לה חומר רב למחשבה.

אגם התייחסה לשימי כאילו הוא לפחות בחור בן חמש עשרה. ואיך היא עלתה על זה שכאב הראש שלו הוא תוצאה מהנסיעה באוטובוס? טובי עצמה לא חשבה לתשאל את שימי בכיוון כזה. תכף תדבר עם יחזקאל בעלה ויחשבו ביחד מה לעשות לגבי כאבי הראש שלו. מה שבטוח, יש לה נפש קרובה באותה קומה שמיטיבה להבין רחשי לב.

היא לא דמיינה את הנפש הקרובה כבחורה בעלת תשובה שגילה בלתי ידוע, אבל למי זה משנה?

3 לילא וזלפ

סיגל, אחות ותיקה בבית החולים מבשר טוב, צעדה נמרצות לעבר מחלקת הילדים. ניגשה אל דלפק האחיות והניחה את תיקה בחדר האחורי.

“בוקר טוב!” בירכה את מירית, האחיות הראשית במחלקה.

“בוקר אור!”

היא חייבת לדבר עם מירית למספר דקות. מירית היא האחיות הראשית הוותיקה ביותר במחלקה השומרת עימה על יחסים מצוינים. אחרי החופשה הקצרה שעשתה בשבוע האחרון היא כבר מצפה לשוחח עם מירית את אחת משיחות הנפש שלהן.

אלו הדקות הראשונות שלפני החלפת המשמרות. כינרת ואורלי תכף תסיימנה להתארגן, ותעברנה לה ולמירית את האחריות על המחלקה.

“מי איתי הבוקר?” הקול זר לה. היא הפנתה את ראשה לצד ימין.

אופס! רופאה חדשה!

“סיגל איתך היום”, ענתה מירית.

סיגל בחנה מהצד את הדמות החדשה שצצה לפתע ברקע. רופאים הם עם. נכון שיש מהם נחמדים מאוד, אבל יש להם שפה משלהם. חוקים משלהם. לה יש ניסיון של שבע שנים בבית החולים ובמרפאות, ומניסיון, הם לא פשוטים בכלל. ובכן, יש פה רופאה חדשה. צעירה. מאוד. שיער בלונדיני אסוף. קומה גבוהה מעט. תנועות מהירות ונמרצות.

היא צריכה ללמוד אותה. מה שבטוח, שבאוניברסיטאות מלמדים אותם פרק בהערכה עצמית. הם מחזיקים מעצמם היטב ואינם מהססים לעיתים לרתום את האחיות כאילו קנו אותם בשוק.

"סיגל? איפה את? אה, הנה היא. נדמה לי שעוד לא הכרתן. אז בואי תערכי היכרות. זו דוקטור ספקטור, רופאת ילדים חדשה. הגיעה הנה מבית החולים בבוסטון".

היא רוצה לדבר עם מירית, אבל הרופאה החדשה ממתינה לה.

"נעים להכיר!" הושיטה לה הרופאה את ידה, וסיגל לחצה אותה קלות. הפנים מחייכות, זיק חכם בעיניים. המבט עז וממוקד. "אני שמחה להכיר אותך, בטוחה שנעבוד היטב יחד. מכירה את התיק הזה?" הטון יציב מאוד. אולי אף מעט פוקד.

רק עתה שמה סיגל לב לתיק הרפואי שבידה של דוקטור ספקטור. היא הושיטה ידה ליטול את התיק וזיהתה אותו מיידית. היא הנהנה בראשה.

"את יודעת מיהו הרופא החתום כאן?" היא הצביעה על העמוד השלישי.

סיגל קירבה את התיק קרוב קרוב לעיניה. אכן, זוהי חתימתו של דוקטור ברנס. "מה יש?"

"עליי לדבר בדחיפות עם הרופא. יש כאן טעות במינון התרופה".

דוקטור ברנס הוא רופא ותיק. עובד עימה לפחות חמש שנים. רופא טוב. אינו מתבלט במשהו מיוחד.

עושה את מה שצריך. לא יותר מזה. לא מסתבר שטעה.

"הנה הוא!" קראה לפתע מירית. "דוקטור ברנס. תוכל לגשת הנה?"

דוקטור ברנס ניגש לדלפק האחיות, ולאחר היכרות קצרה עם דוקטור ספקטור

נפנה לעניין.

סיגל עקבה אחר ההתדיינות הקצרה שלהם. פניו של דוקטור ברנס נבוכו. לא ייאמן! זוהי אכן טעות. הוא הוציא את עטו וביקש לתקן את הנכתב.

"סיגל!" פקדה דוקטור ספקטור "הדפיסי שוב את הדף הזה. למחוק ולכתוב זה מתכון המועד לטעויות.

תוך מספר דקות הדפיסה סיגל שוב את הדף, הפעם עם המינון המדויק. ליתר ביטחון הזריחה בלורד זרחן את המינון החדש, ניגשה בזריזות למחשב והקלידה את המינון בתיק הממוחשב.

עד הצהריים בקושי הספיקה סיגל לשתות קפה של בוקר כשהשתרר לפתע שקט יחסי.

מירית ניגשה אליה. מחייכת. אז גם היא ציפתה לדבר איתה. חברה טובה בצוות זה דלק, וסיגל מודעת למתנה הענקית הזאת.

"מירית, מה זה?" היא הפנתה את אצבעה לכיוון גיליון נייר צבעוני עם שרטוט של מפה כלשהי. היא חייבת להבין את פירושו של הגיליון הזה שצץ לה בעיניים בכל מקום במחלקה.

"זה בדיוק מה שרציתי לספר לך, סיגל. תגידי, איך את מסתדרת עם דוקטור ספקטור?"

"היא חדשה לי מאוד. מוקדם לדעת".

"אם את יודעת ואם לא, מציעה לך שתסתדרי איתה בכל מחיר".

"מה פירוש?"

"אומר לך משהו, רק משום שאנחנו חברות ואכפת לי ממך. תדעי שדוקטור ספקטור נשלחה ישירות על ידי פרופסור שמיר, מנהל בית החולים. ומעבר לכך, למיטב הבנתי, דוקטור אגס ספקטור עתידה לנהל את מחלקת הילדים בשלב כלשהו. כך שטוב תעשי אם תיצרי איתה תקשורת טובה".

"מה לגבי פרופסור איינשטיין?" פקחה סיגל עיניים נדהמות.

"איזה מנהל ואיזו מחלקה?" ירתה מירית בזלזול. "את יודעת מה, במשך השבוע

הנוכחי שדוקטור ספקטור הצטרפה הוא אפילו לא שם לב לדמות החדשה שמסתובבת כאן. מירית נענעה בראשה. "וזה בדיוק הבעיה. מנהל אמור להיות נוכח והוא בפרוש לא. הוא סומך על כולם שיעשו את העבודה, וזה לא תמיד עובד כמו שצריך".

"אז הוא מכין תחליף". הבינה סיגל.

"לגמרי. הרי פרופסור איינשטיין אמור לצאת לפנסיה בשנתיים הקרובות. פרופסור שמיר עלה הנה במיוחד וערך לי היכרות קצרה עמה. בזמנו חשבתי לעצמי שהיא פרוטקציונרית ותו לא. שתכף תלמד את נהלי המחלקה. אבל טעיתי בגדול".

מירית התקרבה לסיגל והנמיכה את קולה כמעט עד ללחישתה. "אחרי חצי יום התחלתי להילחץ ממנה. אני אומרת לך, היא עובדת באקסטזה. ראיתי שהיא שמה לב לכל פרט. לא משאירה אבן מונחת כמו שהייתה. בוחנת כל יום על כל התיקים ביסודיות, בודקת את תקינות המכונות. עוברת על עגלות אבזורי האחיות, בשלב מסוים לא ידעתי מה יהיה הדבר הבא שהיא תיגש אליו".

"את לא רצינית. מה, כל זה קשור אליה?" סיגל הייתה המומה.

"לגמרי כן. אני באמת לא רגילה שרופאים נכנסים לתחומים הללו".

"מי יכול לתת פה שירות לחדר שבע?" הקריאה נשמעה מכיוון המסדרון הימני. "זה דחוף?" כך מירית.

"לא, אבל חשוב בדקות הקרובות". היה זה דוקטור ברנס.

"בסדר, אני תכף ניגשת". שחררה קריאה ופנתה שוב לסיגל: "את שומעת? אני משתדלת באופן תמידי שהכול יהיה תקין. ולמרות זאת, בשום אופן לא יכולה לחתום לך שהכול מאה אחוז בכל רגע נתון. מסכימה איתי שזה מלחיץ?"

סיגל הנהנה. היא הידקה את אצבעותיה על הדלפק. שינויים משמעותיים חלפו על המחלקה בזמן שנעדרה ממנה.

"ביום שני היא גרמה לכל הצוות לסדר מחדש את התכולה על העגלות ובארונות. הדביקה בכמה מוקדים את המפה הזאת".

"אאהה, אז זו המפה?"

"כן. היא דורשת שבכל ארון ובכל עגלה התכולה תהיה מונחת במקומות זהים. טוענת שרוב הבלבולים קורים בגלל חוסר ארגון, כשצוות מחפש אביזר בזמן יקר מדי".

אם כך היא חייבת ללמוד את הסדר החדש. היא לא מתכוונת להתחיל ברגל שמאל.

"להערכתי יש לה זיכרון חזק ביותר, אולי אפילו פנומנלי. לא שכחה כל מה שביקשה ממני. בסוף יום היא ניגשה אליי, עוברת על המטלות שדיברה איתי במשך היום, כאילו היא מקריאה אותן מאיזו רשימה דמיונית. אם זה היה מישוהו אחר הייתי מראה לו את הכיוון, איך מתנהגים בעבודה חדשה, אך כפי שכבר אמרתי לך, פרופסור שמיר הביא אותה. ולהתחיל איתו זה כבר סיפור אחר". היא נשמה עמוקות וסיגל הנהנה בראשה ונשענה על הדלפק בהקשבה דרוכה.

שתי נורות החלו להבהב. הן חייבות להתקדם.

"התחלתי לעקוב אחריה. סיגל, את לא תאמיני. היא לא נחה לרגע. רצה ממקום למקום כמו קוסמת שלא נגמר לה הדלק. קלטתי שהיא מבקשת ממני עשירית ממה שהיא בעצמה עושה. ואז נפל לי האסימון. היא פשוט עובדת מתוך מצפון. אכפת לה באמת ממה שקורה כאן".

"איך היא יודעת מה צריך לעשות? היא חדשה ממש!" סיגל הפליטה את האוויר התקוע.

"היא למדה בבוסטון". היא שתקה לרגע בהדרת כבוד. המקצועיות של המרכז הרפואי בבוסטון ידועה לתהילה. "ניגשתי אליה ואמרתי לה: דוקטור ספקטור, אני רוצה שתדעי לך שאני כאן בשבילך. תרגישי נוח לבקש ממני כל שתזדקקי לי".

"כל הכבוד".

"בסך הכול היא מאוד נעימת שיחה. ולמרות שכבר קלטתי שהיא פייטריט, את יודעת. סגנון של אופי שלא ממש מזיז לה מה נחשוב עליה, בכל אופן אני סבורה שכל איש צוות חדש שמח לדעת שהצוות איתו".

מירית החלה להתקדם לכיוון היציאה מהדלפק. היא הסתובבה לרגע והוסיפה:
 "אני שמחה שפרופסור שמיר צירף אותה. היא כוח חיובי מאוד."

"גם אני חושבת שהוא עשה טוב", נשמע קול מימין.

השניים הפנו מבט מהיר לדנה, מזכירת משמרת הצהריים בקבלה. לא נעים.
 שמעה כל מילה. בפעם הבאה יקפידו על טון דיבור שקט יותר.

דנה קמה והתקרבה, פניה צופנות סוד.

"העובדה שהוא הביא את ספקטור חסכה כבר עכשיו אין סוף שיחות בלתי
 נעימות שהגיעו לאוזניים שלי". היא נשמה רגע והמשיכה בטון נמוך: "כבר
 נמאסו עליי השיחות הבלתי נגמרות על הדלפק שלי. פרופסור איינשטיין לא
 נתן לבן אדם לזוז מטר אחד בלי לשים לו ברקס בגלגלים. תראו, גם על שמיר
 מנהל בית החולים יש לי מה לומר. הוא לא בן אדם קל בכלל, ולמרות זאת הוא
 לא הצליח להזיז במחלקה הזו מילימטר ממה שהזיז בשאר המחלקות".

"אז איך קלטת את ספקטור, דנה?" סיגל הייתה סקרנית להכיר את הרופאה
 החדשה.

"בתחושה שלי, המחלקה התחילה לנוע. היא פשוט הייתה בתרדמת. תראי, זה
 לא מדויק". היא נענעה בראשה נמרצות, "הייתה פה אומנם פעילות נפלאה של
 הצוות, אבל להערכתי המחלקה לא התחדשה בסנטימטר מאז אלף תשע מאות
 ושבעים. ואני פה כבר עשרים שנה".

"את פה שנים! וואו! לא זכרתי את זה. אני רק לא מבינה למה שמיר לא יכול
 פשוט לפטר אותו אם הוא מסרב לשתף פעולה".

"אני לא בטוחה, אבל נדמה לי שאחד הדברים שהוא חתם עליהם כשנכנס
 למשרתו לפני שנה היה שהוא לא יפטר ראשי מחלקה כדי לשמור על תפקוד
 תקין של בית החולים".

51 סוף

בבוקר המחרת התפללו שחרית בהנץ והתכוננו ליציאה. שי הצטייד באביזרי סנפלינג יקרים שהיו ברשותו. גופו, ששיווע לכושר טוב, הסתער על המטרה. אחוז אנרגייה והתלהבות הוא הוביל את הקבוצה הקטנה למצוק דלתון. הוא בילה שם מספר פעמים עם חברים שרצו לחזק את יכולת הסנפלינג שלהם, והוא מכיר כל בקיק.

המקום יחסית בטוח גם לאנשים בעלי כושר פחות גבוה, ומתאים בדיוק לבחורים. הוא מצא עצמו נהנה איתם עד הגג. קשה לו להאמין שהוא מכיר אותם בקושי יממה וקצת.

הם הגיעו עם שחר, האור הראשון נשבר מעל הרי הגליל ונשפך על הדלתון. האוויר קריר ורענן, ריח של אדמה לחה ועתיקה, העצים הרבים של יער ביריה עם צמחיית נחל דלתון שזורם למטה מעניקים תחושה של טבע פראי ושלווה.

הם מתקרבים אל שפת המצוק. בני בודק את החבלים בקפדנות - כל קשר נבחן פעמיים. ארי כבר עדכן אותו שהוא מצויד בערכת עזרה ראשונה, ושיש לו תעודת מע"ר - מגיש עזרה ראשונה.

בכל פעם, אף שזו לא פעם ראשונה, הדופק עולה לו. לא של פחד אלא של ציפייה.

הוא מנחה אותם: "תקשיבו, מי שעומד לגלוש לא צריך כוח רב, רק עניין של אימון בחבל, בעצמו, ובאדמה שמתחתיו".

הוא גולש אחרי כולם, לאחר שמוודא שכולם בסדר. מרחוק הוא רואה את פסגת הר החרמון המושלגת המתנשאת בצפון.

הרגע שבו הרגליים מתנתקות מהסלע, והגוף נשען לאחור, הוא רגע של שקט מושלם. השמש עולה מאחורי ההר, משק כנפי ציפור עובר באוויר, והכול נעשה פשוט. הצעד הראשון על הקיר מרגיש זר, השני כבר טבעי, ובשלישי - ים של שלוה.

למטה מחכה אדמת הגליל, עטופה עשבי בר ריחניים וקולות פכפוך של מעיין נסתר. כשמגיעים לתחתית ומביטים מעלה, רואים את הדרך שעברו.

ושם, ברגע האופוריה שאחרי הנחיתה, הוא מצא רגע של שיחה שקטה עם ארי: "בני, אני חייב לומר לך שאתה מבוזבז שם בישיבת קדושי עליון בצפת. בוא איתנו לישיבת ברנוביץ. לא קשה להבין שאתה בחור מוכשר".

"איך אני עושה את זה?"

"נמליץ עליך. הרבה בחורים בגיל שלנו באים לחיזוק. בדרך כלל לא עושים בעיות. יש כאלה שבסוף נשארים שם עד הנישואין".

"מקסים. אשמח לעזרתך, ארי. ו... גם אתה בחור כלבבי".

—

"עברת את המבחן". בארוחת הצהריים שלהם שיתף שי בקורות היום. אביב הייתה גאה בו מאוד. הוא קלט יפה מאוד את כוונתה.

כל זמן שהם תחת אפה, היא מתרגלת איתם ובוחנת כל פרט קטן שהכול יעבור חלק. כעת, לפני המעבר לדירה החדשה בירושלים ולפני ששי ייכנס לישיבת ברנוביץ, היא מוכרחה לדעת שהתאומים אינם שוכחים את הכללים. אין להעביר שמות ופרטים מזהים! זאת כדי שלא להעמיד אף אחד מהם בסיכון.

"באמת לא הספקתי לספר לך, אמא. כמעט לא דיברנו". קולו התפנק. "כשלמדתי עם החבריה בבית הכנסת, קלטתי פתאום בעוצמה מה שחסר לי. זה היה מצוין, כי כך אני יודע איך לא לעורר תשומת לב מיותרת שם, בישיבה".

"אהה..." המהום מצידה של אביב. העוף יצא באמת משובח והיא מורעבת.

"מבינה, אמא? הבנתי פתאום מה זו רמה של ישיבה גדולה נורמלית. מה שידעתי אמרתי מייד, כך שלא ייווצר מצב שיחשבו שאני לא יודע כלום, ומה שלא ידעתי פשוט לא אמרתי, וזה הסתדר יופי. הם השלימו לי בלי לשים לב שאני בעצם חסר ידע בהרבה תחומים".

"אתה ממשיך את האסטרטגיה של אמא, אדוני". כך רז. "אם לא שמת לב עד עתה, אתה פשוט ממלא אותם בידע על מה שאתה כן יודע, ובאופן כזה מטשטש את מה שאתה חסר ידע".

"בול פגיעה!" אביב חדה כמו תמיד.

"אמא, את צריכה להמציא שם לאסטרטגיה שלך. לדעתי את יכולה למכור אותה בכסף מלא". היא נברה במזלג בחלקי העוף שנשארו בצלחת. "לדעתי אפילו לשב"כ".

המהום נוסף היווה את התשובה. אמא שלה לפעמים כזאת, נתונה במחווזות אחרים. חושבת מחשבות על מדע וכוכבים.

התפוחים שלה לא נפלו רחוק.

—

אביב חגה סביב עצמה במעגלים שהסבו לה מיגרנה חריפה. לבסוף התיישיבה בחבטה על ספסל העץ הטבעי שבחצר הבית הדו קומתי.

היה זה לאחר שרכבה משך שעותיים ברחבי העיר, מבצעת את המסלול הקבוע שלה פעמיים, ולאחר שבילתה בכושר חלק נכבד מהבוקר לאחר שהגיעה היישר מירושלים.

היא לא שמעה משי שלה מיום שני. יום ראשון היה יום לפני ראש חודש אלול, והוא דיווח לה שהצליח להיכנס עם החבר מצפת לראש הישיבה כדי לקבל

הסכמה לבוא ל'חיזוק' בחודש אלול בישיבה. מאז לא שמעה ממנו דבר, וכבר עברו שלושה ימים.

אולי היה אוילי להכניס אותו לגוב האריות. בסוף הוא אינו חרדי מלידה. ואם עלו עליו?

צלצול הנייד שלה ניסר את מחשבותיה.

"שי!" צעקה בלי שליטה. "אתה חיי???"

צחוק עז. "אמא, את תמיד משעשעת. אבל בבקשה בבקשה, לא כל כך בקול. בחורים עלולים לשמוע. זה לא לעניין".

"שי", הנמיכה את קולה באחת, "ספר הכול! מה קרה? איך קיבלו אותך? איך אתה מרגיש?"

"לאט לאט אמא, בעצם מהר מהר". חיוכו נשמע בבירור, ואיב נשמה לרווחה.

"אז למה מהר מהר, שי? לא דיברנו מיום ראשון".

"כי אני פה על זמן שאול, וחייב להיות זהיר. תקשיבי אמא, אני אשתדל לקצר ולהסביר הכול".

שי הביט סביבו. פח הזבל הסמוך אליו היווה בעבורו מקום מסתור מצוין. הוא ניסה לסתום את אפו ללא הצלחה יתרה, אך לאחר שיטוטים של כחצי שעה לא מצא מקום מתאים יותר זולת הפינה מאחורי הצפרדע. הדבר הטיפשי ביותר יהיה אם בחורים יראו אותו עם מכשיר ביד. זה יכתים את שמו שהוא כה עמל לצחצח.

"אז ככה. קודם כול, לבחורים כאן אין פלאפון בשום גוון וצורה, וגם אם יש כאלה, הרי שהם בבעלות של בחורים פחות טובים. את יודעת, כאלה שלא לומדים רציני. זה אחד הדברים הראשונים שהבנתי, ולכן עוד לפני שאני מספר לך משהו אני רק מודיע שאני מנתק את הנייד עד לסוף החודש, שלא תהיה אמתלה להעניף אותי מהישיבה. אוקיי?"

המהום נשמע מהעבר השני.

אמא שלו רצינית עכשיו, קלט שי. מעניינת אמא שלו. מין שילוב של צחוק, תעוזה עד אימפולסיביות, ומצד שני, אחריות ורצינות עם הקשבה ואמפתיה

טוטאלית כלפי השני.

"אז באתי בראש חודש לשיבה. את לא מבינה איזו עוצמה! עשרות עשרות בחורים יושבים ולומדים. וארי הזה, את יודעת, ההוא שפגשתי בצפת והמליץ עליי בשיבה, היה ממש חכם. כי מייד כשקלט שאני מתכוון להיכנס באלול לשיבה, התחיל ללמוד איתי את הגמרא שנלמדת בשיבה בזמן אלול.

אז התיישבתי ללמוד, ועם הרבה מזל הצלחתי לתפוס חברותא, כי כמו שהבנתי היה שוק חברותות בסוף הזמן החולף, אבל תמיד יש בחורים שנופלים בין הכיסאות ופשוט התחלנו ללמוד. לא תאמיני, אמא! ידעתי מעולה את החומר והחברותא ממש התפעל ממני והפיץ בשיבה שאני גאון, וכל השאר שייך להיסטוריה, כי בחורים הגיעו אלי לקבוע חברותות לכל מה שזו, שזה אומר לסדר של אחר הצהריים וסדר שלישי, של הלילה, וגם בין הסדרים. מה אני אגיד לך, זה מאתגר אותי כמו שמעולם לא הייתי מאתגר".

צחוק כבוש נשמע. "שי, אתה נשמע מצוין!" התמוגגה אביב. הוא נשמע כמו בחור חרדי קלאסי.

"האמת, אמא, שאני נהנה מכל רגע. זו הפעם הראשונה בחיים שאני מרגיש שאני מאתגר את המוח שלי כמו שצריך, בחברת מוכשרים כמוני. ואני תוהה אם כולם בשיבה אכן מחוננים, או פשוט מוכשרים מאוד. מה נראה לך?"

"אה, לא. זו לא ישיבה רק למחוננים, נראה לי, אבל הישיבה בהחלט נחשבת כטופ שבטופ מבחינת הכישרון. תיקח בחשבון שהם לומדים גמרא מגיל תשע".

"כן, אני מרגיש את זה. יש לי המון חורים שאני מצליח לגבות איכשהו. צולע קצת, אבל עובר".

שתיקה השתררה. אביב מוללה את השיח שלימינה, מועכת את העלים דק דק וחשה את הלחות באצבעותיה. הריח הטרי שהיכה באפה הזכיר לה את הגשם.

"הם חכמים מאוד, האנשים פה. בחיים לא דמיינתי שהחרדים כל כך חריפים. יש להם עמקות מחשבה... משהו שאני עובד הרבה לסגל גם לעצמי, ולא במיוחד בהצלחה".

"אתה רק בהתחלה", ניחמה אותו. "בקושי עבר שבוע".

"נכון, אבל שבוע משמעותי ביותר. הלמידה כאן היא רציפה במשך כל היום, כאילו אין עוד כלום בעולם חוץ מהלימוד. זה חדש לי לחלוטין".

"קשה לך?"

אנחה קטנה בתשובה.

האומנם? אביב נדרכת. שי המוכשר, שה'הובי' שלו הוא רכישת השכלה ולימודים מכל סוג שהוא - קשה לו ללמוד?

"קשה", הודה שי בחוסר רצון, "אבל זה רק מחדד לי את ההבנה שהזמן שדיברנו עליו הוא קצר מדי. אני חייב הרבה יותר זמן כדי ליצור אמון סביבי. לפני הכול אני חייב להוכיח שאני מהטובים, וזה דורש ממני לדעת ללמוד מצוין. ואת מבינה בעצמך שזה לא קורה תוך יום".

המהום נוסף. היא תיאלץ להסביר להם שם שהוא חייב הרבה יותר זמן. תוואי התוכנית משתנה, והגדרת יעד סופי תהיה משימה סבוכה בתקופה הקרובה. הוא מוכרח להמשיך ללמוד גם בזמן הבא בישיבת ברנוביץ. מורכב.

"טוב, אמא, אני מסיים". קולו לוחש. "בחורים מתחילים להסתובב פה. אני רק מזכיר לך שלא תנסי לחפש אותי או לשמוע ממני. אני אשתדל להתקשר בערב שבת. אני מכבה את הנייד. ייתכן שאתקשר אלייך מטלפון ציבורי, אז תעני לכל מספר. בסדר?"

"אוקיי, חמוד. אז שיהיה לך בהצלחה. ו...שבת שלום".

57

"תגידי, את רצינית?" פנתה אליה יעל לאחר שההמולה שקטה. "באמת קראת את הספר כי זה עניין אותך?"

"האמת שכן. אני מאוד אוהבת ספרי מחשבה". אוף. למה לא נזהרה יותר?

"ויהו, זו תופעה מדהימה בעיניי". היא כמעט לחשה. ניכר היה שהיא עושה מאמצים לשמור על טון נמוך למרות קולה הרם. "אם את רוצה יש פה ספרייה עם ספרי מחשבה והשקפה מצוינים". מעניין שבתחילה קיבלה את הרושם שיעל שטחית מאוד. עכשיו היא הוכיחה רגישות גבוהה, ורזי הצדיעה לה בליבה.

"באמת? איזה כיף, איפה זה?"

"בהזדמנות אראה לך. תדעי שזו אחת הספריות הגדולות פה בעיר ואולי אפילו בישראל. זה מקום ממש עתיק, ויש פה גם ספרים ענתיקות מימים קדומים. אם זה מעניין אותך יהיה לך הרבה תעסוקה".

מזווית עיניה קלטה רזי בת נכנסת ומודיעה משהו שעורר סערה גדולה.

"מה קורה?" פנתה לקבוצת בנות.

"שיעור חופשי. המורה לא הגיעה".

"איפה את, רזי?" אי אפשר היה לפספס את קולה הרם של יעל. "בואי, אלווה אותך".

הן פילסו את דרכן נגד זרם המוני הבנות שצעדו לכיתות עם צלצול סיום ההפסקה.

"את רואה? שם העמודה של כל ספרי היהדות, השקפה ומחשבת ישראל. שימי לב שהכול מחולק ומסודר לפי תחומים. פה העמוד של הגיאוגרפיה, שם של ההיסטוריה וכולי. בקיצור, שיהיה לך בהצלחה ותיהני".

יעל יצאה, ורזי מצאה עצמה שוב מתפעלת ממנה.

רגע אחר כך עצרה נשימה: איזו ספרייה ענקית! היא לא נשמה לרגע אחד ארוך. לא פעם ראשונה שהיא מבלה בספרייה, אבל הספרייה הזאת היא בפירוש בין הגדולות שהיא ראתה.

הנה הספר שלה. אורחות צדיקים. יש פה המוני ספרים, אבל היא חייבת לפני כן לסיים מה שהתחילה.

בוריזות שלפה את הספר וחיפשה מקום לשבת.

סביבה המולה של בנות מסתובבות.

"זה יתאים לשיעור שלך". קראה גברת כבודה ומבוגרת, כנראה הספרנית, לנערה בעלת צמה ארוכה. "תשתדלנה לשמור על הסדר, בנות, אני מבקשת. אם אתן לא בטוחות במיקום, תשאלנה אותי או את רבקה בדלפק. הרבה עבודה הושקעה בארגון ובסדר פה".

הבנות סביבה הנהנו.

"על מה את מוסרת?" שאלה ג'נג'ונה אחת את חברתה הבלונדינה הממושקפת במשקפי פלסטיק תכולים.

"על דיני סוכות".

"נשמע נושא מעניין. סוכות זה חג צבעוני, בטח יש לך חומר מקסים. לאיזה

כיתה את מוסרת?"

"כיתה ד'. ואת צודקת, זה באמת נשמע מעניין. מקווה שגם את הבנות זה ירתק".

מסתבר שהן לומדות מסלול הוראה. נשמע לה מסלול חברתי ומעניין. אולי הייתה צריכה לקחת מסלול הוראה ולא תכנות? היא תברר את העניין עם אמא. בינתיים היא מחפשת היכן לקרוא את הספר שלה. לא רוצה מבטים מעריכים, מוזרים ומטרידים. מקום צדדי ושקט יתאים לה.

היא עברה במסדרון כשמכל עבר היא שומעת המולה שקטה של פטפוטים. בסוף המסדרון היא קלטה שתי כורסאות חומות, פשוטות למראה, צמודות לקיר. אף בת לא נראתה בארבעת המטרים הקרובים זולת אחת השקועה בקריאת ספר.

זה מקום בדיוק בשבילה.

"חובות הלבבות", כך היה רשום על הספר שהבת קראה. ומה כתוב שם באותיות הקטנות? רזי צמצמה את עיניה וניסתה לקלוט. 'שער הבחינה'. נשמע מעניין ואפילו מרתק.

איך לא הבחינה בעבר בספרים מהסגנון הזה בספריות שהיא ביקרה? נשגב ממנה. ואולי הם פשוט אינם קיימים ברדיוס הספריות הכלליות?

אבל למה? הרי בכל ספרייה אמורים להיות ספרים כלל עולמיים. היא זוכרת בוודאות שהיו שם ספרי גיאולוגיה, זואולוגיה, ו-כן, גם ספרי תיאולוגיה. תורת הנצרות. ואיפה ספרים על תורת היהדות? הרי אנחנו חיים בארץ של יהודים, לא?

רזי לא הצליחה להחליט האם המחשבות שלה הגיוניות.

"שלום!" אמרה ההיא והקפיצה את רזי מתנוחתה.

לא נעים. הנערה שמה לב אליה. מסתבר שהתמקדה בה יותר מדי כדי לקרוא את הרשום על הכריכה.

"שלום וברכה. סליחה אם הפרעתי לך. הספר שלך עניין אותי מאוד".

"חשבתי שאני יחידה בעולם שמתעניינת בספרים מהסגנון הזה". גיחוך קל. "ומה יש לך ביד? אורחות צדיקים? זה אחד הספרים היותר מיוחדים. אני אישית קוראת בו להנאתי מדי פעם".

"לגמרי. יש לסופר שפה כל כך מלוטשת ושונה ממה שאנחנו מכירים היום. אגב, יש לך מושג מי כתב את הספר?"

"זה סופר אנונימי. לא ידועה זהותו".

"באמת? מעניין ממש".

"איך קוראים לך?"

"רזי אריאלי. ולך?"

"טלי שרפמן. את חדשה כאן?"

"כן, ו... הי, זו את שאמרו עלייך שאת דומה לי..."

"דומה לך?"

"חברה שלי מהכיתה הלכה לחפש אותך בהפסקה כדי להראות לי אותך".

"אה, לכן חיפשו אותי כמה פעמים... נראה לך שאנחנו דומות?"

"אני רואה שלפחות בחומרי הקריאה ההעדפות שלנו דומות". חייכה רזי.

טלי צחקה, צחוק חמים ולא מתנשא.

"אגיד לך מה, כבר הצלחתי לעורר היום תשומת לב בלתי מתקבלת על הדעת בגלל ההעדפה שלי לקרוא 'אורחות צדיקים' בהפסקה. אז אני מבינה שזה לא מקובל".

"לגמרי", הנהנה טלי בהזדהות. "אני משוגעת על ידע ולפעמים צריכה להסתיר. לא נעים לי. זה גורם, כמו שאמרת, תשומת לב מיותרת לחלוטין".

"אז בקטע הזה אנחנו ממש דומות". תחושה חמימה זחלה בליבה של רזי. נדיר לה לפגוש אנשים שאוהבים ידע ברמה שלה.

שתי הבנות מצאו עצמן משוחחות אל תוך תוכו של השיעור הבא ושל השיעור שאחריו. רק בצלצולו של הפסקת שתיים עשרה נפרדו בהבטחה להיפגש בהזדמנות הראשונה, כשהן מחליפות פרטים ומספרי טלפון.

בבית ניסתה טלי להסביר לאמה על התחושה שלה בשיחתה עם רזי.

"זה כאילו אנחנו מדברות בדיוק באותו תדר, וזה דבר שאני לא זוכרת שקרה לי עם בת אחרת מעולם. תמיד יש לי איזה פער בין החשיבה שלי לאחרות, וכדי לדבר עם בנות שיחה שוטפת צריך לעבור לתדר אחר. פה זה היה... כאילו אני מדברת עם עצמי".

"קוראים לזה כימיה, לא?" ניסתה אגם לעזור לה להגדיר את רגשותיה.

"לא יודעת. זו לא הבת הראשונה שיש לי כימיה איתה. באופן כללי אני בן אדם שאוהב שיח, ואף פעם לא הרגשתי באיזושהו פער שהפריע לי כשדיברתי עם אחרים, אבל פה זה היה משהו אחר. הבנתי ממנה שהיא כמוני, מאובחנת כמחוננת. במחשבה לאחור מעניין אותי לדעת איך היא מתמודדת עם האתגר הזה".

"נכון". אגם הנהנה בחזקה, נזכרת בתוכנית המחוננים שבה היו שותפות היא ואביב. בציבור החרדי כמעט לא קיימים מוסדות אופציונליות מכוונים לילדים מחוננים. הערכים הם אלה שמובילים את הבחירות של ההורים, גם במחיר השכלה ברמה פחותה מזו שהילד יכול להגיע אליה.

דמיונה של אגם לקח אותה למחוזות אחרים: אילו הייתה רוצה לפתוח בתי ספר כאלה, היה עליה לפתוח, להערכתה, כמה עשרות בתי ספר בכל עיר. קודם כל-הפרדה, כמובן, ואז בית ספר נפרד לכל זרם.

לא, זה פשוט לא יעבוד. אין סיכוי שזה יעבוד. מסתבר, על פי הסטטיסטיקות, שאין כל כך הרבה ילדים מחוננים בכל עיר שיצדיקו פתיחת מוסדות מיוחדים רק להם.

"איך אמרת שקוראים לה?" היא פזורה מעט היום, ולא זוכרת את השם.

"רזי אריאלי".

"באמת מעניין מה היא עשתה ואיך הצליחה ללמוד בכיתה רגילה". ומעניין האם גם אמא שלה גם מחוננת, הוסיפה בליבה. כישרון יוצא דופן הוא פעמים רבות עניין של תורשה.

"היא סיפרה שהם הגיעו מאמריקה לפני כמה שנים. עוד לא הספקתי לדבר איתה

ביתר פירוט, אבל מעניין האם זה היה בשנה שאנחנו היינו באמריקה”.

אז יש להן הרבה שאלות לשאול את החברה של טלי.

”אין לך מושג איך התלהבתי ממנה. הייתה אחר כך אספת מדריכות, וכבר הספקתי לדבר עליה עם חיה וקסברג הרכזת החברתית, שתשלב אותה בפעילויות. קלטתי שהחשיבה שלה מאוד יצירתית. חושבת שהיא כוח שיכול להוסיף הרבה למדריכות”.

”יפה, נשמע ממש טוב. מה דעתך להביא אותה הנה?”

”סגור”. כך הייתה דרכה של טלי להביע הסכמה. ”למתי להזמין אותה, אמא?”

—

”ממתין בחוץ חבר הכנסת שבתאי תרזי שטוען שיש לו משהו דחוף לדבר עם הרב”, סח המשמש המסור של הרב קירשטיין לאחר התפילה.

”אאהה”. הרב הנהן בראשו. באופן כללי העדיף שלא לדבר דיבורים שאינם מוכרחים.

לחדר נכנס יהודי שנראה כבן ארבעים. בזקנו הקצוץ כבר השתרבבו שערות לבנות. הוא היה נראה בהול, וללא גינונים יתרים פנה לרב: ”קיבלתי זה עתה דיווח ממקורות מהימנים שיש תוכנית פעילה להשפיע על בחורי הישיבות להתגייס לצבא”. הוא התנשף.

הרב סימן לו בידיו כמבקש הסבר מפורט.

”אדם שמאלני, שיש לנו קשרים אישיים ממקום כלשהו, פתח איתי אמש בוויכוח. בתוך הדברים הוא הטיח בי שלא לנצח נסגור את הנוער שלנו מאחורי החומות של הישיבות וסמינרים. הם הגיעו גם לשם, יש להם סוכנים שעושים עבודה נהדרת ויפתחו להם את הדלת מבפנים”.

”מי זה הם?”

”הבנתי שמדובר בארגון חברתי שחלק מאנשיו קשורים לשב”כ”. הוא נדם.

”איך אתה יודע שהוא דובר אמת?” קטע הרב קירשטיין את השקט.

"משום שהוא ניסה לחזור בו", אמר שבתאי בשקט ומצחו התקמט, "הוא צחק ואמר שסתם אמר ושלא אקח אותו ברצינות, זו הייתה רק דוגמה למה הם מסוגלים, לא שהיכולת הזו קיימת בפועל... איכשהו, זה היה נשמע שהוא מנסה לחפות על דבריו הקודמים. זה מה שהכי שכנע אותי שבעצם התגלגל לדינו מידע יקר".

"אמרת שהוא אמר שהצליחו להכניס. מה פירוש הצליחו?" הרב מקצר בדבריו.

"הבנתי ממנו שכבר יש אנשים בתוך ישיבה וסמינר מהטובים. הוא אמר לי מפורש 'ישיבה מהמיינסטרים. זאת ישיבה מהישיבות הכי טובות'. אני לא יודע מה לחשוב, אבל הבנתי ששתלו שם משהו. אני מנסה לחשוב מי זה יכול להיות, אולי איש בתפקיד, אולי משגיח או 'משיב' שישפיע על הבחורים". הוא נשם עמוק. "ככה בדיוק הוא אמר לי: 'הפעם נלך על הטובים. לא נסתפק בשוליים'".

"התוכנית לא תצליח", אמר הרב קירשטיין מדודות. "בחור ששקוע בלימוד לא ייסחף בקלות אחרי דרכים זרות. אבל לסבך בצרות הם יכולים..." הוא נאנח. "צריך להעביר מסר לראשי הישיבות שיפתחו עיניים ויזהרו מזרים". אצבעותיו חפנו את זקנו. "אי אפשר לחשוד באנשי צוות. אי אפשר להוריד את האמון בין ראש הישיבה לצוות..." מלמל.

ואז התנער. "תחזור אליו בתירוץ כלשהו ותנסה לרחרח אצל אנשים אחרים שיכולים להיות קשורים אליו. אבל אל תשתף איש. אסור לנו לעורר פאניקה מיותרת ואווירה של חשדות. אסור לגרום להם לחשוב שחושדים בהם. חייבים להיזהר מחשיפה".